

задъ онова, което виждатъ. Данчо е вегитарианецъ и въздържателъ: вѣрва, че само това ще спаси човѣчеството. И все пакъ, не тази вѣра е най-важното въ тоя младъ човѣкъ. Въ него има нѣщо, което надхвърля идеитѣ и програмността. Той се държи просто (даже се хваща на физическо борицкане както съ другаритѣ си, върбовченски учители, тъй и съ неукитѣ младежи и селяни). Въ Яньювецъ Данчо раздавалъ на сиромаситѣ своята заплата — правѣлъ имъ „заеми безъ лихва“, Хитритѣ планинци изблешили очи: „намѣрилъ се балама!“ И заемали кой-кога какъ може, — разбира се, безъ да връщатъ,

Но „баламата“ не само училъ децата въ училището, а ги и лѣкувалъ. После той лѣкувалъ и възрастнитѣ (както съ народни билки, тъй и съ аптекарски лѣкарства). Разчуло се, почнали да го викатъ и въ Върбовчецъ (на 2 клм. отъ Яньювецъ). Така това станало програма: свършва Данчо учителската си работа въ Яньювецъ и отскача въ Върбовчецъ. А тукъ жени, мъже и деца сж се наредили предъ училището на върволица, като предъ продоволственитѣ магазини презъ купонната система. „Данчо“ ги изслушва поредъ, дава имъ съвети и лѣкарства. Но той не е лѣкаръ, а учителъ: разпитва за всичко, шегува се, назидава. Предъ него се не свенятъ ни жени, ни моми: чувствуватъ го чистъ (нѣкои отъ девойкитѣ може даже да сж и недоволни: не личи у Данчо мъжътъ!) И го обикватъ все по-силно: презъ цѣли шестъ години! Така въ Яньювецъ сиромаситѣ почватъ вече да